ನನ್ನ ಮನೆ

ಕನ್ನಡ

ಕನ್ನಡ ಎನೆ ಕುಣಿದಾಡುವುದೆನ್ನೆದೆ,
ಕನ್ನಡ ಎನೆ ಕಿವಿ ನಿಮಿರುವುದು!
ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲನು ಕಾಣುವ ಕವಿಯೊಲು
ತೆಕ್ಕನೆ ಮನ ಮೈಮರೆಯುವುದು.
ಕನ್ನಡಾ! ಕನ್ನಡ, ಹಾ, ಸವಿಗನ್ನಡ!
ಕನ್ನಡದಲಿ ಹರಿ ಬರೆಯುವವನು;
ಕನ್ನಡದಲಿ ಹರ ತಿರಿಯುವನು!
ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೆ ಬಿನ್ನಹಗೈದೊಡೆ
ಹರಿ ವರಗಳ ಮಳೆ ಕರೆಯುವನು!
ಹರ ಮುರಿಯದೆ ತಾ ಪೊರೆಯುವನು!
ಬಾಳುವುದೇತಕೆ? ನುಡಿ, ಎಲೆ ಜೀವ;
ಸಿರಿಗನ್ನಡದಲಿ ಕವಿತೆಯ ಹಾಡೆ!
ಸಿರಿಗನ್ನಡದೇಳಿಗೆಯನು ನೋಡೆ:
ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯ ಮಾಡೆ!

ಅರ್ಧ ಚಂದ್ರ

ದೇವರ ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟೇನಮ್ಮಾ
ಗಗನದೊಳಲೆಯುವ ಚಂದಿರನು?
ಎಷ್ಟೇ ತಿಂದರು ಖರ್ಚೇ ಆಗದ
ಬೆಳೆಯುವ ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟಮ್ಮಾ!

ದಿನದಿನ ನೋಡುವೆ, ದಿನವೂ ಕರಗುತ
ಎರಡೇ ವಾರದೊಳಳಿಯುವುದು!
ಮತ್ತದು ದಿನದಿನ ಹೆಚ್ಚುತ ಬಂದು
ಎರಡೇ ವಾರದಿ ಬೆಳೆಯುವುದು!

ಅಕ್ಷಯವಾಗಿಹ ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟದು
ನನಗೂ ದೊರಕುವುದೇನಮ್ಮಾ? –
ನೀನೂ ದೇವರ ಬಾಲಕನಾಗುಲು
ನಿನಗೂ ಕೊಡುವನು, ಕಂದಯ್ಯ! –

ದೇವರ ಬಾಕನಾಗಲು ಒಲ್ಲೆ:
ಆತನ ಮೀರಿಹೆ ನೀನಮ್ಮಾ!
ತಾಯಿಯನಗಲಿಸಿ ದೇವರ ಹಿಡಿಸುವ
ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟೂ ಬೇಡಮ್ಮಾ!

ಪೊದೆಯ ಹಕ್ಕಿ, ಎದೆಯ ಹಕ್ಕಿ

ಟುವ್ವಿ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ!
ಎಂದು ಹಕ್ಕಿ ಕೂಗಿತು.
ಅದರ ಹಾಡು ಬಂದು ಎನ್ನ
ಎದೆಯ ಗೂಡ ತಾಗಿತು!

ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ !
ಎಂದು ಎನ್ನ ಎದೆಯೊಳೊಂದು
ಹಕ್ಕಿ ಕೂಗತೊಡಗಿತು!
ಆಗ ಎನ್ನ ಎದೆಯೊಳೊಂದು
ಹಕ್ಕಿ ಇರುವುದೆಂಬುದನ್ನು
ನಾನು ಗೊತ್ತು ಹಿಡಿದೆನು!

ಟುವ್ವಿ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ !
ಎಂದು ಹಕ್ಕಿ ಹಾಡಿತು
ಎದೆಯ ಹಕ್ಕಿ ಟುವ್ವಿ! ಟುವ್ವಿ!
ಎನ್ನುತದನು ಕೂಡಿತು.

ಪೊದೆಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಹಕ್ಕಿ
ಮೋಹಿಸೆದೆಯ ಹಕ್ಕಿಯ

ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ ! ಟುವ್ವಿ !
ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಹಾಡಿತು.

ಎದೆಯ ಹಕ್ಕಿ ಟುವ್ವಿ ಎಂದು
ಮತ್ತೆ ಅದನು ಕೂಡಿತು.
ಒಂದು ಬೇಡಿತೊಂದು ಕಾಡಿ –
ತೊಂದು ಸುಮ್ಮನಾಡಿತು!

ಎದೆಯ ದನಿಯ ಪೊದೆಯ ಉಲಿಯ
ಆಲಿಸುತ್ತ ನಲಿದೆನು!
ಎದೆಯ ಹಕ್ಕಿಗಾಗಿ ಪೊದೆಯ
ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಒಲಿದೆನು!

ಗುರು

ಸಂಪಗೆ ಹೂವನು ಸಂಪಗೆ ಹೂವೆಂ–
ದೇತಕೆ ಕರೆವರು ಹೇಳಮ್ಮಾ!–
ಹಿಂದಿನ ಜನರದಕಾ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು,
ಸಂಪಗೆ ಎನ್ನುವೆವದರಿಂದ.–
ಬೇರೆಯ ಹೆಸರುಗಳಾಗಿನ ಜನರಿಗೆ
ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೆ ಏನಮ್ಮಾ?
ಸಂಪಗೆಗಿಂತಲು ತಂಪಿಗೆ ಎಂದಿರೆ
ಇಂಪಾಗಿರುವುದು ಕೇಳ್ವರಿಗೆ.
ಜನರೇನಮ್ಮಾ, ಹಿಂದಿನದೆಂದರೆ
ಕಂಗಳ ಮುಚ್ಚಿಯೆ ಪೂಜಿಪರು.
ನನ್ನೀ ಸಲಹೆಯನಾದರೂ ಕೇಳರು,
ತಂಗಿಯ ಒಬ್ಬಳೆ ಒಪ್ಪಿಹಳು.
ಕಾಳಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ಜಟ್ಟುಗೆ ಹೇಳಿದೆ,
ತಿಮ್ಮಗೆ ದಿನ ದಿನ ಬೋಧಿಸಿದೆ.
ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪಗೆ ಸಂಪಗೆ ಎಂಬರು;
ತಂಪಿಗೆ ಎನ್ನುವರಾಗಿಲ್ಲ!

ನಾನೂ ತಂಗಿಯು ತಂಪಿಗೆ ಎಂಬೆವು,
ನೀನೂ ತಂಪಿಗೆ ಎನ್ನಮ್ಮಾ ! –
ಆಗಲಿ! ನಾನೂ ತಂಪಿಗೆ ಎಂಬೆನು:
ನನಗೂ ತಂಗಿಗು ನೀನೆ ಗುರು!

ಬಣ್ಣದ ಚುಕ್ಕಿ

ಹಕ್ಕಿ, ಹಕ್ಕಿ, ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ,
ಬಾರೆಲೆ ಹಕ್ಕಿ, ಬಣ್ಣದ ಚುಕ್ಕಿ!
ಗೆಳೆಯರು ಆಡುವರಾರೂ ಇಲ್ಲ;
ಕಳೆಯುವುದೆಂತೀ ಕಾಲವನೆಲ್ಲ?

ಬಾ, ಬಾ, ನನಗೂ ಹಾಡಲು ಕಲಿಸು;
ಬಾ, ಬಾ, ನನಗೂ ಹಾರಲು ಕಲಿಸು.
ಹೂವಿನ ರಸವನು ಕೊಡುವೆನು ನಿನಗೆ,
ಸುಗ್ಗಿಯ ಕಾಳನು ಸುರಿವೆನು ನಿನಗೆ.

ಬಾ, ಬಾ, ಆಡುವ ಹಗಲೆಲ್ಲ!
ಬಾ, ಬಾ, ಹಾಡುವ ದಿನವೆಲ್ಲ!

ಪಡುವಣ ದೆಸೆಯೊಳು ಬೈಗಿನ ಹೊತ್ತು
ಮುಳುಗುವ ಸಮಯದಿ, ತಾಯಿಯ ಮುತ್ತು
ನನ್ನನು ಮನೆಯೆಡೆಗೆಳೆಯುವುದು!

ಕಾಡಿನ ಬಳಿಯಲಿ, ನಿನ್ನನು ಹೆತ್ತು
ಪೊರೆದಾ ತಾಯಿಯ ಗುಟುಕಿನ ತುತ್ತು
ನಿನ್ನನು ಗೂಡಿಗೆ ಸೆಳೆಯುವುದು!

ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆಡುವ, ಬಾ!
ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಹಾಡುವ, ಬಾ!

ಹಣ್ಣನು ತಿನ್ನುತ ಬನದೊಳು ತಿರುಗುತ,
ಹೂವಿನ ತಳಿರಿನ ಸೊಬಗನು ನೋಡುತ,
ತಿಳಿಗೊಳದಲಿ ತಣ್ಣೀರನು ಕುಡಿಯುತ,
ನಲಿಯುವ ಹಸುರೊಳು ಬೀಳುತ, ಏಲುತ,

ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆಡುವ, ಬಾ!
ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಹಾಡುವ, ಬಾ!
ಹಕ್ಕಿ, ಹಕ್ಕಿ, ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿ,
ಬಾರೆಲೆ ಹಕ್ಕಿ, ಬಣ್ಣದ ಚುಕ್ಕಿ!

ಸಂಜೆಯ ರವಿ

ಸಂಜೆಯ ರಂಜಿಪ ಸೂರ್ಯನ ತರುವೆನು
ಕೈಬಿಡು ಹೋಗುವೆ ನಾನಮ್ಮ !
ಚೆನ್ನದ ಚೆಂಡನು ಕೈವಶ ಮಾಡುವೆ
ಅಂಜದೆ ಅನುಮತಿಯೀಯಮ್ಮ !

ಉದಯಾಕಾಶದೊಳಾತನು ಶೋಭಿಸೆ
ಬೇಡಿದೆ ನಾ ನಿನ್ನನುಮತಿಯ;
ಚಳಿಯಿದೆ, ಮಂಜಿದೆ, ಕಲ್ಲಿದೆ, ಮುಳ್ಳಿದೆ,
ಘೋರಾರಣ್ಯಗಳಿವೆಯೆಂದೆ !

ಹಗಲೊಳಗಾತನು ಬೆದರುತಲೇರಿದ
ಬರುವೆನು ನಾನೆಂಬಾ ಭಯಕೆ !
ಗಿರಿಗಳನಿಳಿದಿಳಿದಡಗಲು ಪೋಪನು !
ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿದೆ ನೋಡಮ್ಮ !

ಬುತ್ತಿಯ ಕೊಡು, ಮೇಷೊಂದೇಣಿಯ ಕೊಡು.
ಬಂಧಿಸಲೀಯೌ ಪಾಶಗಳ !
ಸೇವಕರೇತಕೆ, ಓರ್ವನೆ ಹೋಗುವೆ;
ತೃಣಕಾರ್ಯವ ನಾ ಸಾಧಿಸೆನೆ ?

ಹೊಲಗಳ ದಾಟುವೆ, ನದಿಗಳನೀಜುವೆ,
ಗಿರಿಗಳನೇರುತ ಹೋಗುವೆನು !
ದಾರಿಯ ಬಂಧಿಪ ಮೃಗಗಳ ಸದೆಯುತ
ಅಸ್ತಮ ಗಿರಿಯನು ಸೇರುವೆನು !

ಏಣಿಯ ಮೇಲೇರುತ ನಾ ಸೂರ್ಯನ
ಕರಗಳ ಬಂಧಿಸುತೆಳೆತರುವೆ !
ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಆಮೇಲಿರುವನು,
ಎನ್ನೊಡನಾಡುತ ನಲಿಯುವನು.

ನಿನ್ನನು ‘ಅಮ್ಮಾ’ ಎನ್ನುತ ಕರೆವನು;
ನನ್ನನು ‘ಅಣ್ಣಾ’ ಎನ್ನುವನು !
ನಾವೀರ್ವರು ಒಂದೇ ಹಾಸಿಗೆಯೊಳು
ಮಲಗುತ ಏಳುವೆವೇನಮ್ಮಾ ? –

ತಾಯಿಯು ಮಗನಾ ಮುದ್ದಿನ ನುಡಿಗಳ
ಆಲಿಸಿ ಚುಂಬಿಸಿ ಉಸುರಿದಳು –
‘ಕಂದಾ, ಎನ್ನಯ ಸೂರ್ಯನು ನೀನಿರೆ
ಜಗದಾ ಸೂರ್ಯನು ಎನಗೇಕೆ?’

ಒಡವೆಗಳು

ಚಿನ್ನದ ವಡವೆಗಳೇತಕೆ ಅಮ್ಮಾ ?
ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುವು ಬೇಡಮ್ಮಾ !
ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಗಳೇತಕೆ ಅಮ್ಮಾ?
ಮಣ್ಣಿನೊಳಾಡಲು ಬಿಡವಮ್ಮಾ !

‘ಚಂದಕೆ, ಚಂದಕೆ’ ಎನ್ನುವೆಯಮ್ಮಾ !
ಚಂದವು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಮ್ಮಾ ?
ನೋಡುವರಿಗೆ ಚಂದವು, ಆನಂದ:
ಆಡುವ ಎನಗಿದು ಬಲು ಬಂಧ !

ನನ್ನೀ ಶಿಶುತನ ನಿನ್ನೀ ತಾಯ್ತನ
ಎರಡೇ ಒಡವೆಗಳೆಮಗಮ್ಮಾ;
ನಾ ನಿನಗೊಡವೆಯು; ನೀ ನನಗೊಡವೆಯು;
ಬೇರೆಯ ಒಡವೆಗಳೇಕಮ್ಮಾ ?

ಮೂರ್ತಿಯ ಚಂದ್ರ

ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಾ ಹೋದರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವನು,
ಅಮ್ಮಾ, ಚಂದಿರ ನನ್ನವನು;
ನಿನ್ನವ ನಾನಾಗಿರುವಿದರಿಂದ.
ಅಮ್ಮಾ, ಚಂದಿರ ನಿನ್ನವನು

ಮೂಡಣ ದೆಸೆಯೊಳು ಗಿರಿಗಳನೇರುತ
ಓಡುತ ಬರುತಿರೆ ನನಗಾಗಿ
ಮೂಡುವನೆಂಬರು ಜನರೆಲ್ಲರಮ್ಮಾ,
ಕೂಡಲು ಬರುತಿರೆ ಮೂರ್ತಿಯನು !

ನಮ್ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಾಡುತಿರೆ ನಾನು
ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆಯೆ ತೋರುವನು !
ಮಾವನ ಮನೆಯೊಳಗುಳಿಯಲು ಹೋದರೆ
ಅಲ್ಲಿಗು ಬರುವನು ಚಂದಿರನು !

ನೆರೆಮನೆ ಕಿಟ್ಟುವು ಕರೆದರೆ ಹೋಗನು;
ಮೂರ್ತಿಯನೆಂದೂ ಬಿಟ್ಟಿರನು !
ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಾ ಹೋದರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವನು,
ಅಮ್ಮಾ, ಚಂದಿರ ನನ್ನವನು !

ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು ಕಮಾನು ಕಟ್ಟಿದೆ

ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲು ಕಮಾನು ಕಟ್ಟಿದೆ
ಮೋಡದ ನಾಡಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ !

ಬಣ್ಣಗಳೇಳನು ತೋರಣ ಮಾಡಿದೆ,
ಕಂದನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚಂದವನೂಡಿದೆ.
ಹಣ್ಣಿನ ಹೂವಿನ ಹೊನ್ನನು ಕೂಡಿದೆ;

ಮಕ್ಕಳಿಗೋಕುಳಿಯಾಟವನಾಡಿದೆ.
ತೆಂಗಿನ ತೋಟದ ಬುಡದಲಿ ಮೂಡಿದೆ;
ಭೂಮಿಗೆ ಬಾನಿಗೆ ಸೇತುವೆ ಹೂಡಿದೆ.

ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು ಕಮಾನು ಕಟ್ಟಿದೆ
ಮೋಡದ ನಾಡಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ !

ಮೂರ್ತಿಯ ಬೆಳ್ಮುಗಿಲು

ಬೆಳ್ಳನೆ ಲಾಲಿಕುಲಾಲಿ ಮಿಠಾಯಿಯ
ಬಾನೊಳು ಹರಡಿಹರೇನಮ್ಮಾ?
ತೆಳ್ಳನೆ ಹಿಂಜಿದ ಬೂರುಗದರಳೆಯ
ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಕೆದರಿಹರೇನಮ್ಮಾ?

ತಿಳಿಬೆಳುದಿಂಗಳ ಸವಿನೊರೆ ಹಾಲೊಳು
ತೇಲ್ವ ಚಿರೋಟಿಗಳೇನಮ್ಮಾ?
ನೀಲಿಯ ನೀರೊಳು ಬಾನಮ್ಮನಿಟ್ಟಿಹ
ಬೆಣ್ಣೆಯ ಮುದ್ದೆಗಳೇನಮ್ಮಾ?

ಕಡಲಿನ ಕಾಶಿಯ ಸೇರಲು ಹೋಗುವ
ಗಗನದ ಯಾತ್ರಿಕರೇನಮ್ಮಾ?
ಸೃಷ್ಟಿ ರಹಸ್ಯವನರಿಯಲು ತಿರುಗುವ
ವಿಶ್ವದ ಕಬ್ಬಿಗರೇನಮ್ಮಾ?

ಮೇಲಿನ ಲೋಕದ ದಿವಿಜರ ಮಕ್ಕಳು
ನೀಲಿಯ ಕೊಳದಲಿ ತೇಲಲು ಬಿಟ್ಟಿಹ
ಸೋಪಿನ ಬೆಳ್ನೊರೆಯೇನಮ್ಮಾ?

ಕಾಗದದಾಟದ ನೌಕಾಸೇನೆಯ
ಬಿನದಕೆ ತೇಲಿಹರೇನಮ್ಮಾ?

ನಮ್ಮಯ ಬೆಳ್ಸವಿಗನಸುಗಳೆಲ್ಲಾ
ದಾರಿಯೊಳೀ ಪರಿ ವೇಷದ ಧರಿಸುತ
ಸಗ್ಗಕೆ ಹೋಗುವನವೇನಮ್ಮಾ?
ನಾನೊಂದು ಮುಗಿಲಾಗಿ ನೀನೊಂದು ಮುಗಿಲಾಗಿ
ನೀಲದೊಳಲೆಯುವ ಬಾರಮ್ಮಾ!

ಮೇಗಡೆ ಸಗ್ಗವು, ಕೆಳಗಡೆ ಭೂಮಿಯು,
ಇಬ್ಬರ ನಂಟರು ನಾವಮ್ಮಾ!
ದಿವಿಜರ ಒಲ್ಮೆಗೆ ಮನುಜರ ಒಲ್ಮೆಗೆ
ಮೇರೆಗಳಪ್ಪೆವು ನಾವಮ್ಮಾ!

ನಮ್ಮವರೆನ್ನುವರಾ ಲೋಕದವರು,
ನಮ್ಮವರೆನ್ನುವರೀ ಲೋಕದವರು;
ಸುಮ್ಮನೆ ತೇಲುವ ಬಾರಮ್ಮಾ!
ಬೆಳ್ಮುಗಿಲಾದರೆ ಲೋಕಾದ ನಾಕದ
ನಚ್ಚಿನ ಬಂಟರು ನಾವಮ್ಮಾ!
ಬೆಳ್ಮುಗಿಲಾಗುವ ಬಾರಮ್ಮಾ!

ತಿಂಗಳ್ ಮಾವ

ತಿಂಗಳ್ ಮಾವ ಬರುತ್ತಿದಾನೆ,
ನೊಡಂಮ್ಮಾ;
ಜೊನ್ನ ಜೇನನ್ ತರುತ್ತಿದಾನೆ,
ಕೇಳಂಮ್ಮಾ!

ಭೂಮಿ ಬಾನು ಸೇರುವಲ್ಲಿ,
ಓ ಆ ದೂರದಲ್ಲಿ,
ಚಿನ್ನದುರಿಯ ಚೆಂಡಿನಂತೆ

ಕೆಂಡಗೆಂಪು ಗುಂಡಿನಂತೆ
ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಏರಿ
ಮುಗಿಲ ಕಾಡಿಗುರಿಯ ತೋರಿ,
ಧರೆಯನೆಲ್ಲ ಬೆರಗು ಮಾಡಿ
ಚೆಲುವು ಸೊದೆಯನೆರೆದು ನೀಡಿ
ನನ್ನ ನಿನ್ನನೊಂದುಗೂಡಿ,
ನೋಡಿ ನಲಿದು, ನಲಿದು ನೋಡಿ,
ತಿಂಗಳ್ ಮಾವ ಬರುತಿದಾನೆ,
ನೋಡಂಮ್ಮಾ;
ಜೊನ್ನ ಜೇನನ್ ತರುತಿದಾನೆ,
ಕೇಳಂಮ್ಮಾ!

ಹಣ

ಹಣವನು ಗಳಿಸೆಂದಣ್ಣನಿಗೆಲ್ಲರು ಬುದ್ಧಿಯ ಹೇಳುವರೇಕಮ್ಮಾ!
ಹಣವೆಂದರೆ ನಾವಾಡುವ ಮಣ್ಣಿನ ಪುಡಿಗಿಂತಲು ಚೆಲುವೇನಮ್ಮಾ?
ಧೂಳಿನಷ್ಟು ಅದು ನುಣ್ಣಗಿಹದೇ ಹೇಳಮ್ಮಾ?
ಧೂಳಿನಷ್ಟು ಅದು ಸಣ್ಣಗಿಹುದೇ ಹೇಳಮ್ಮಾ?
ಧೂಳಿಯಂತೆ ಅದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡಬಲ್ಲುದೇ ತಿಳಿಸಮ್ಮಾ?
ಧೂಳಿಯಂತೆ ಅದು ಹುಡುಗರೆಲ್ಲರನು ಒಲಿಯಬಲ್ಲುದೇ ಹೇಳಮ್ಮಾ?

ಬೆಳಗಿನ ನೇಸರಿನೆಳಬಿಸಿಲಿನ ಮುದ್ದನು ಹಣ ಮೀರಿಹುದೇನಮ್ಮಾ?
ಎಳೆಹಸುರಲಿ ದಿನವೂ ನಾವಾಯುವ ಹೂಗಳ ಮೀರಿಹುದೇನಮ್ಮಾ?
ಮಳೆಯ ಬಿಲ್ಲಿನೊಲು ಮನವ ಮೋಹಿಪುದೆ ಹೇಳಮ್ಮಾ?
ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳೊಲು ನಮ್ಮ ಕುಣಿಸುವುದೆ ಹೇಳಮ್ಮಾ?
ಹನಿಯೊಳು ಮಿಂದಿಹ ತಳಿರಲಿ ನಲಿಯುವ ಹಿಮಮಣಿಗದು
ಚಲುವೇನಮ್ಮಾ?
ತಳಿತಿಹ ಬನದಲಿ ಉಲಿಯುವ ಕೋಗಿಲೆಯಿಂಚರಕದು
ಇಂಪೇನಮ್ಮಾ?

ನನ್ನ ಮನೆ-೧

ಮನೇ ಮನೇ ಮುದ್ದು ಮನೇ
ಮನೇ ಮನೇ ನನ್ನ ಮನೇ !

ನನ್ನ ತಾಯಿಯೊಲಿದ ಮನೆ,
ನನ್ನ ತಂದೆ ಬೆಳೆದ ಮನೆ:
ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರೊಡನೆ ಕೂಡಿ
ಮುದ್ದು ಮಾತುಗಳನು ಆಡಿ
ಮಕ್ಕಳಾಟಗಳನು ಹೂಡಿ
ನಾನು ನಲಿದ ನನ್ನ ಮನೆ !

ನನ್ನ ಗಿರಿಜೆಯಿದ್ದ ಮನೆ,
ನನ್ನ ವಾಸುವಿದ್ದ ಮನೆ:
ಮನೆಯ ಮುತ್ತಿ ಬರಲು ಚಳಿ
ಆಳು ಮಂಜ ಒಲೆಯ ಬಳಿ
ನಮ್ಮನೆಲ್ಲ ಕತೆಗಳಲಿ
ಕರಗಿಸಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನೆ !

ತಾಯಿ ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟ ಮನೆ,
ತಂದೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ಮನೆ:
ಮನೆಗೆ ಬಂದ ನಂಟರೆಲ್ಲ
ಕೂಗಿ ಕರೆದು ಕೊಬ್ಬರಿ ಬೆಲ್ಲ –
ಗಳನು ಕೊಟ್ಟು, ಸವಿಯ ಸೊಲ್ಲ –
ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನೆ !

ನಾನು ನುಡಿಯ ಕಲಿತ ಮನೆ,
ನಾನು ನಡಿಗೆಯರಿತ ಮನೆ:
ಹಕ್ಕಿ ಬಳಗ ಸುತ್ತ ಕೂಡಿ
ಬೈಗು ಬೆಳಗು ಹಾಡಿ ಹಾಡಿ

ಮಲೆಯನಾಡ ಸಗ್ಗಮಾಡಿ
ನಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನೆ !

ನಾನು ಬಿದ್ದು ಎದ್ದ ಮನೆ,
ಮೊದಲು ಬೆಳಕು ಕಂಡ ಮನೆ:
ತಿಪ್ಪ ತಿಪ್ಪ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು
ಬಿಸಿಲ ಕೋಲ ಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟು
ತಂಗಿ ತಮ್ಮರೊಡನೆ ಹಿಟ್ಟು
ತಿಂದು ಬೆಳೆದ ನನ್ನ ಮನೆ !

ನನ್ನ ಮನೆ-೨

ಮನೇ ಮನೇ ಮುದ್ದು ಮನೇ
ಮನೇ ಮನೇ ನನ್ನ ಮನೇ !

ಮೊದಲ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆದ ಮನೆ,
ಮೊದಲ ಗುಡುಗು ಕೇಳ್ದ ಮನೆ:
ಮೊದಲ ಮಳೆಯು ಕರೆದು ಕರೆದು
ಹೆಂಚ ಮೇಲೆ ಸದ್ದು ಹರಿದು
ಮಾಡಿನಿಂದ ನೀರು ಸುರಿದು
ಬೆರಗನಿತ್ತ ನನ್ನ ಮನೆ !

ನಾನು ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಮನೆ,
ತಮ್ಮ ತಿಮ್ಮ ಇರುವ ಮನೆ:
ತಂಗಿ ಬಂದು ಹೋಗುತಿರುವ
ಹಕ್ಕಿ ಬಳಗ ಹಾಡುತಿರುವ
ಕಾಡು ಮುತ್ತು ಕೊಡತಲಿರುವ
ಸೋಬಗುವೀಡು ನನ್ನ ಮನೆ !

ಹಳ್ಳಿ ರಂಗನಿರುವ ಮನೆ:
ಬಳ್ಳಿ ಸಿಂಗರಿಸುವ ಮನೆ;

ಬಾವಿಕಟ್ಟೆ ಬಳಿಯೊಳಂದು
ತಾಯಿತಂದೆ ಬಳಗ ಮಿಂದು
ನಿಲಲು ನೆಳಲ ನೀಡಿದೊಂದು
ತೆಂಗು ಇರುವ ನನ್ನ ಮನೆ !

ಹಿರಗ ಕೊಳಲ ನುಡಿದ ಮನೆ,
ಹಣ್ಣು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಮನೆ:
ತರುಗಳೆಲ್ಲ 'ಅಂಬ' ಎಂದು
ಕರುಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಬಂದು
ಒಂದು ದಿನವು ಕಳೆಯಿತೆಂದು
ಎಚ್ಚರಿಸಿದ ನನ್ನ ಮನೆ!

ನಾನು ಬದುಕೊಳುಳಿವ ಮನೆ,
ನಾನು ಬಾಳಿಯಳಿವ ಮನೆ:
ನನ್ನದಲ್ಲದಿಳೆಯಳಿಂದು
ಹೆಂಮ್ಮೆಯಿಂದ ನನ್ನದೆಂದು
ಬೆಂದು ಬಳಲಿದಾಗ ಬಂದು
ನೀರು ಕುಡಿವ ನನ್ನ ಮನೆ!